7. Hälli ei tohi mitte kügutada, kui last tema sees ei ole, muidu läheb laps vahutumaks, ehk teiste ütlese järele, saab temast lobasun ja valelik.

8. Nii kaua, kui ema oma lapsega veel kirikus ei olnud käinud, ei tohtinud tema pälle ette panna, et laps kohju ei saaks.

9. Kui laps väga kõhu ja põdur oli ja kaua aja pärast kõndima ja kõnelema hakkas, siis usuti, et ta üks äravahetatud laps ehk värdjas on.

10. Lapse mähkmeid ei tohitud mitte ehapunast pais ta lasta, muidu jäi lapse kõht haigeks.

11. Kui lapse kõht lahti oli, siis arvati, et see sellest on tulnud, et kun lapse persenartsude peale on paistnud. Abi selle vastu sai: kolmel neljapäeval, kun paistsel õhtul, viidi laps tua nuka taha, kuhu kun peale ei paistnud, näidati kuule üheksa korda lapse perset ning ööldi: „Ennäe! kus pea!" Pärast näidati üheksa korda pead ning ööldi: „Ennäe loll, kus perse!" Siis pidi laps terveks saama.

12. Kasvajat ihu külles, nõndanimetatud kooljalum pidi surnu käega ehk=lunga vajutadama, siis kadus ära.

13. Hundi pealuu seest pesti veikese lapse silmi, siis ei pidanud silmad haigeks jääma.

14. Kellel kael haige oli, pidi naeste pahema jala suka ümber kaela mässima, siis pidi terveks saama.

15. Kellel kida käes oli, seda pidi vanem tütar haigest kohast närima, siis kadus ära.

16. Kes kapsaste sisse tegemisel ennast veristas, pidi enne ära surema, kui ta neist süüa sai.

17. Nurganaeste vaske tund pidi kergitatud saama, kui neile kiriku viina sisse anti; ehk kui seda ei olnud, siis ka põletatud viina. Ka haiged silmad pidi kirikuviin terveks tegema.

18. Kui keegi suurt varvast lügutada sai, kellel lumpainaja seljas oli, siis pidi see kuri elukas põgenema. Lumpainaja tuli järgmisel viisil inimese peale: esite läks tua nurk valgeks, siis tuli selle valguse sees üks must inimese sarnane kogu nähtavale, asus esite jalgade, siis terve keha peale, litsus hirmsaste ning läks siis tuldud teed tagasi. Seda kohta, kus ta ära kadus, pekseti vana undrukuga tubliste. Kui ta elaja peale tuli; siis pekseti looma vanaundrukuga ja luua kontsuga, kust ta ära põgenes, peremeest veel meele pahaga vaputas(?) ja siis suutumaks ära läks. Oli ta hobuse peal, siis nühiti looma tubliste õlenunstikuga, visati see, kui ahikudes, ahju. Siis toodi kilimituga kaeru, lasti need läbi pingi augu, mille all peeru tuli põles, teise viista sisse ning anti need kaerad siis hobuse ette.

19. Kes enne jüripäeva supfemas käis, sellele ei pidanud kärnad külge hakkama.